

ὀκλαδὴν παρὰ τὴν νεάνιδα, ἐνησχολημένη νὰ βάφῃ μὲ κνᾶν τοὺς ὄνυχας τῶν μικρῶν ποδῶν της.

Ἰδοῦσα τὴν Φατμὰν εἰσερχομένην, ἡ τροφὸς ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως, ἀλλ' ἡ γραῖα μόλις ἠνέδωκε ν' ἀνταποδῶσθαι τὸν χαιρετισμὸν της, ἔσφιγγε τὴν χεῖρά της μέχρι συνθλάσεως καὶ τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὗς :

— Πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃτε ἀπὸ τὴν Προῦσαν τὸ ταχύτερον.

— Θεέ μου ! τί τρέχει ; εἶπεν ἡ τροφὸς ἔντρομος καὶ ταπεινὴ τῇ φωνῇ, μήπως ἐπαπειλούμεθα ὑπὸ ἐπιδημίας ;

— Ἀπὸ κατὶ χειρότερον.

— Πόλεμον ἴσως ;

— Ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἦτο τίποτε, εἶπεν ἡ Φατμὰ μὲ τόνον εἰρωνικὸν ἐξακολουθοῦσα νὰ ὁμιλᾷ χαμηλὰ.

— Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου ! τίνα λοιπὸν φόβον ἔχομεν, σεβαστὴ μοι χανούμισσα ; ἠρώτησεν ἡ Ἀρμενὶς περίφοβος, ἴσως ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ λουτρόν ;

— Τρελλὴ εἶσαι, παραμάνη ; ἂν συνέβαινε τοιοῦτό τι, ἤθελα σὰς ἔχει καὶ γλυτωμένας. Ὅχι, δὲν εἶναι τοῦτο· πρέπει ὅμως ν' ἀναχωρήσῃτε αὐτὴν τὴν ἰδίαν νύκτα διὰ τὴν πόλιν· ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὸν Σείχ - οὐλ - Ἰσλάμ, καὶ αὐτὸς θὰ ἐγκρίνῃ τὴν διαγωγὴν μου. . .

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγεις, σεβαστὴ μοι χανούμισσα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρμενὶς, ἀποροῦσα ἔτι μᾶλλον.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ Φατμὰ, ἐδῶ ἤμπορῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

Ἡ τροφὸς περιετυλίχθη μὲ τὸ πεσκέρι της καὶ ἠκολούθησε τὴν γραῖαν εἰς τινὰ τῶν παραπλεύρων κενῶν θαλάμων.

— Ἐχομεν περισσώτερον ἢ τῆς πυρκαϊᾶς νὰ φοβηθῶμεν, περισσώτερον καὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπιδημίας, ἐπανελάβεν ἡ Φατμὰ προσηλοῦσα τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της, βαθεῖς καὶ ἐπιτακτικούς, ἐπὶ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της Ἀρμενίδος. Ἡ νέα χανούμισσά σου τρέχει ἐδῶ μέγαν κίνδυνον... Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγῃ, καὶ μάλιστα νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς της. Αἱ νέαι κάποτε ἔχουσι τὰς φαντασίας τῶν καὶ ἀνατρέπουσι τὰ σχέδια τῶν γονέων τῶν. . . . Νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι ὁ Σεῖσλάμης Μολλαῖ-Ἰζεδὶν σὲ διατάττει ν' ἀφήσῃς τὴν Προῦσαν ἀμέσως· ἀλλὰ μὴ τῆς εἴπῃς διὰ τὴν ἀναχώρησιν της πρὸ τῆς ἐσπέρας, ἥτοι πρὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Πρέπει βέβαια ἡ Γκιούλ-Χανούμ νὰ τρέχῃ μέγαν κίνδυνον, ὥστε νὰ μᾶς παρακινήσῃ ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν νύκτα, ἐπανελάβεν ἡ Ἀρμενὶς, μηδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῶν παραδόξων τούτων λόγων. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὅποιοι καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη δὲν εἶναι χωρὶς κινδύνους, τὴν νύκτα εἶναι τρομεροί. . . . Ἀλλάχ ! Καλῶς, ἀλλ' ἂν περιπέσωμεν εἰς χεῖρας ληστών !...

— Μὴ φοβεῖσαι, ἐγὼ θὰ σὰς προμηθεύσω φύλακας διὰ νὰ σὰς συνοδεύσουν μέχρι τῶν Μουδανίων (τοῦ ἐπίνειου τῆς

Προύσης· ἀρχ. *Απάμεια*). Τὸ ἀτμόπλοιο ἀποπλέει διὰ Κωνσταντινουπόλιν τρεῖς τῆς ἑβδομάδος, ὥστε δὲν θὰ περιμένῃτε πολὺν καιρὸν ἐκεῖ.

— Ἀλλά, σὲ παρακαλῶ θερμῶς, εἶπε περίφοβος ἡ τροφὸς, μὴ πειθομένη ἔτι εἰς τοὺς ἀτελεῖς λόγους τῆς Φατμᾶς, εἰπέ μοι ὁποῖον εἶδους κίνδυνον τρέχει ἡ δέσποινά μου μένουσα ἐνταῦθα ; Πολὺ παραδόξον βεβαίως θὰ φανῇ εἰς τὸν Ἰζεδὶν-Ἐφένδην ἂν φύγωμεν οὕτω πῶς ἄνευ προειδοποιήσεως ἀπὸ ἐξοχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰπεῖ νὰ διατρίψωμεν ὁλόκληρον μῆνα...

Ἡ Χαματίζη-μπασι ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους της.

— Ὁ Ἰζεδὶν-Ἐφένδης θὰ εἰδοποιηθῇ, εἶπε, καὶ τοῦτο φθάνει. Ὅσῳ διὰ σέ, παραμάνη μου, σὺ δύνασαι νὰ μ' ἀκούσῃς.

Ὁ τρόπος τῆς φωνῆς τῆς γραῖας δὲν ἐπέτρεπεν ἀντίρρησην, καὶ ἡ Ἀρμενὶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τότε ἀναχωροῦμεν ἀπόψε, εἶπεν.

— Τὰ μεσάνυκτα ἐνωμοτία ἰππέων χωροφυλάκων θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ εἰς τὸ κονάκι. Ὁ πιστὸς μου ἀράνης, ὁ Ὁσμάνης, θὰ ἦναι ὁ ὁδηγός σας.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ γραῖα, ἐξῆλθε τοῦ λουτροῦ ἀφείσα τὴν Ἀρμενίδα ἐκπληκτον καὶ ἐννεόν.

Ἡ τροφὸς εἶχε λάβει ἀπόφασιν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν Φατμὰν.

Ἡ διευθύντρια τοῦ λουτροῦ ἐν Προῦσῃ ἦτο μία δύναμις, θὰ εἶχε δὲ βεβαίως λίαν ἰσχυροὺς λόγους διὰ νὰ ἐπιστεύσῃ οὕτω τὴν ἀναχώρησιν τῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν Γκιούλ-Χανούμ, τὴν τόσον ἀγαπητὴν καὶ τόσον μαμμοθρεπτον, τὴν ἀποτομον ταύτην ἀπόφασιν. Πῶς ; μόνον τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ; Νὰ φύγῃ τὴν νύκτα ὡς κλέπτει, συνοδευόμεναι ὑπὸ τραχέων στρατιωτῶν, ἀμφιβόλου τιμιότητος, ν' ἀκολουθήσωσιν ἔφιπποι, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, ὁδοὺς διὰ μέσου κρημνῶν καὶ φαράγγων, μόλις τὴν ἡμέραν διαβατῶν ! Τῇ ἀληθείᾳ παραδόξος ἦτο ἡ ἰδέα τῆς Φατμᾶς, καὶ ὁ κίνδυνος, εἰς ὃν ἦτο πιθανὸν νὰ ἐκτεθῇ ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐν Προῦσῃ, τῇ ἐφαινετο, οἷος δῆποτε καὶ ἂν ἦτο οὗτος, ὀλιγώτερον φοβερός τῆς τοιαύτης νυκτοπορίας.

— Τί ἔχεις, *rené* ; φαίνεσαι πολὺ συλλογισμένη, εἶπεν αἰφνης γλυκεῖά τις φωνή, ἐν ᾧ ῥαδινοὶ δάκτυλοι ἐτίθεντο ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς τροφῆς.

— Ἐξύπνησες, χανούμ-Ἐφένδη ; ἀπήντησεν ἡ Ἀρμενὶς προσπαθοῦσα ν' ἀποτινάξῃ τὸν λήθαργον, εἰς ὃν εἶχον βυθίσει αὐτὴν οἱ λόγοι τῆς γραῖας. Λοιπὸν διατί δὲν τρώγεις ; ὁ χαλδᾶς εἶναι νωπότατος, τὸ καταψιφισμὸς καλὰ ζαχαρωμένον, καὶ τὰ σερμπέτια νοστιμώτατα.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' αὐτὰ δὲν μ' ἐξηγοῦν διατί ἦσο τόσον συλλογισμένη πρὸ ὀλίγου...

— Ἀ ! δὲν εἶναι τίποτε. . . ἀρχὴ τῆς ἡμικρανίας μου. Δὲν ἀντέχω πολὺν ὥραν εἰς τὸ λουτρόν, τὸ ἡζύρεις...

— *Nené*, κατὶ ἔχεις, διέκοψεν ἡ Γκιούλ, εἰθισμένη ν' ἀναγινώσκῃ καὶ τὰς ἐλαχί-

στας συγκινήσεις ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τροφῆς, καὶ κάμνεις ἄσχημα νὰ μοῦ κρύπτῃς τὰς λύπας... ἡ τὰς ἀνησυχίας σου.

— Ναί, τῷ ὄντι, εἶμαι ἀνήσυχη, εἶπεν ἡ Ἀρμενὶς, ἀποφασισμένη νὰ μυσήσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν Γκιούλ εἰς τὸ μυστικὸν τῆς κατεπειγούσης ἀναχωρήσεώς τῶν.

— Μήπως ἔλαβες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καμμὶαν δυσάρεστον εἰδησιν ; Ὅχι, ἦσο εὐθυμὸς καὶ ἀμέριμνος πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, τί λοιπὸν συνέβη ἔκτοτε ;

— Ἐνα μῆνυμα ἦλθεν ἀπὸ τὰ Μουδανιὰ καθ' ἣν ὥραν ἐκοιμᾶσθαι, εἶπεν ἡ τροφὸς ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἐψεύδετο οὕτως εἰς τὴν προσφιλεῖ τῆς χανούμισσαν.

— Λοιπὸν ταχυδρόμος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν ; Μήπως ὁ πατήρ μου, ἡ οἱ προσφιλεῖς μοι ἀδελφοὶ εἶναι ἄρρωστοι ; ἠρώτησεν ἡ Γκιούλ μετὰ συγκινήσεως.

— Τέκνον μου, μὴ τρομάζεις ἀδίκως, ἡζύρεις ὅτι εἰς τὸ λουτρόν πρέπει τις νὰ προσφυλάττεται. . . σὲ βεβαίως ὅτι ἡ οἰκογένειά σας εἶναι πολὺ καλὰ, ἐξηκολούθησεν ἡ τροφὸς, μὴ θέλουσα ν' ἀνησυχῇ τὴν Γκιούλ ἀνωφελῶς.

— Λοιπὸν τί ἔχεις ;

— Ἰδοὺ ! εἶπεν ἡ Ἀρμενὶς, ἐκβάλλουσα βιβλὸν στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, διότι ἐπὶ τέλους συνέλαβεν μίαν ἰδέαν· ὁ πατέρας σου θὰ φθάσῃ αὐριοι πρῶτ' εἰς τὰ Μουδανιὰ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ διατρίψῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Προῦσαν, ὡς ἐσκόπευεν..

— Τί καλὰ ! ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ κροτοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ὡ ! ἂν ἦτο μόνον τοῦτο, θὰ ἦσαν ὅλα καλὰ, προσέθηκεν ἡ τροφὸς, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν ἔντιμον αὐθέντην μου καὶ ζητεῖ νὰ μεταβῇ εἰς Μουδανιὰ διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ ὀφειλομένη νὰ κάμωμεν τὸ θέλημά του, εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητὴ μου, νὰ φύγωμεν ἀπόψε ἔφιπποι, μετὰ χωροφυλάκων καὶ ὁδηγῶν, ἀλλὰ μὴ φοβηθῇς, καὶ μὴ ἀνησυχῇς καθόλου !

— Καὶ διατί ν' ἀνησυχῶ ; ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ μὲ τὸν συνήθη τόνον τῆς φωνῆς της, ὑπάρχει ἀμαζὼν πλέον ἄφοβος ἐμοῦ ; Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, πολὺ καλὴν ἰδέαν συνέλαβεν ὁ πατήρ μου. Νὰ ὁδοπορῇ τις ἐν ὥρα νυκτὶ τοῦ Ἀπριλίου, ὑπὸ οὐρανὸν ἀστερόεντα καὶ ἀναπνέων αὐρανὸν χλιαρὰν ! Ὡ ! τοῦτο εἶναι πολὺ ὠραιότερον παρὰ νὰ ἰππεύῃ τις μὲ τὸν καύσωνα καὶ τὸν κοινότονον καὶ ν' ἀναγκάζεται νὰ ἔχῃ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ τὸ γιανμάκι.

— Ἀληθινὰ, χανούμισσά μου, δὲν φοβεῖσαι πολὺ, ἀναλογιζομένη τοιοῦτο ταξίδιον ; ἠρώτησεν ἐκθαμβὸς ἡ τροφὸς.

[Ἐπὶ αὐτῇ συνέχεται.]

ΙΑΤΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

[Ἱστορικὸν διήγημα, ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ].

Εἰς τῶν πρώτων ἐρευνητῶν τῆς Ρωσίας, ὁ Ὁλεάριος, νομίζω, διηγείται, ὅτι, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τζάρου Βόρης Γόδουνωφ, ἔζη εἰς τὴν Μόσχαν βοῦντος, καλούμενος Δημήτριος Παύλοβιτς Ἰάρεφ, τοῦ ὁποῦ ἡ σύζυγος Ναδείνα Παύλοβνα δὲν ἐκέκτητο φήμην ὀσίας. Ὁ

Δημήτριος, ὅστις ἐγίνωσκε καλῶς τὸ ἔτε-
ρον του ἡμῖν καὶ ἡνόει, ὅτι δὲν ὑπῆρχε
θεραπεία τῆς δυστυχίας του, παρεμυθεῖτο
διὰ μεγάλης ποσότητος φακής, παρεχού-
σης αὐτῷ τὴν λήθην καὶ ἀσθένειάν του
στομάχου, ὅπως δὲ διασκεδάζῃ ἔχρηται,
ἐκ διαλειμμάτων, εἰς τὴν ἀναξίαν σύζυ-
γόν του, λόγῳ πόνιης, ἀριθμὸν τινα μαστι-
γώσεων. Ἡ Ναδείνα ἐφώναζεν, ἔκλαιεν,
ἐξέπεμπε στεναγμούς, ἱκανοὺς νὰ συγκι-
νήσωσι πάντα ἕτερον σύζυγον, ἔστειλε τὸν
Δημήτριον Παύλοβιτς εἰς τὸν διάβολον,
ἀλλὰ, τὴν ἐπιούσαν, ἤρχιζεν ἐκ νέου τὰς
παρεκτροπὰς τῆς.

Ἐντοσοῦτω, ὁ Ἰάρεφ εἶχεν ἐθισθῇ νὰ
μαστιγώνῃ τὴν σύζυγόν του ἐκάστην
πέμπτην καὶ κυριακὴν, μετὰ τὸ γεῦμα
καὶ πρὸ τοῦ ὕπνου του, διαβεβαιῶν ὅτι
τοῦτο ἔφερον αὐτῷ ἀγγελικὸν ὕπνον καὶ
ὅτι ἐκοιμήτο γαληνιώτερον μὲ τὴν συνεί-
σθησιν τῆς ἐκπληρώσεως ἱεροῦ καθήκοντος.

Ἡ Ναδείνα ὅμως, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἡρέ-
σκετο εἰς τοὺς ἐκτὸς τοῦ νόμου ἔρωτας,
ἀφ' ἐτέρου ἐμῖσει ἐξ ὅλης καρδίας τὴν ὑπὸ
τοῦ προσώπου τοῦ συζύγου τῆς ἐκπροσώ-
πησιν τοῦ νόμου, νυχθημερὸν δ' ἐβασάνιζε
τὸν νοῦν τῆς, ὅπως ἀνεύρη τρόπον ἐκδι-
κῆσεως, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας.

Ὅ,τι δὲ ἡ Ναδείνα ἐπεθύμει, διότι δὲν
ἦτο τυχεῖα γυνή, ἦτο οὐχὶ τόσο ἄ-
ποφύγη τὴν δις τῆς ἐβδομάδος μαστίγω-
σιν ἢ νὰ στερηθῇ τοῦ ἀγαπητοῦ συζύγου
τῆς, ὅσον ἡ ἀνταποδῶση εἰς τὸν Δημή-
τριον πάθημα ἀντὶ παθήματος καὶ ἐκα-
τονταπλασίως ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν Ἰάρεφ
ὑποφέροντα πάσας τὰς βλαβὰς τῶν κο-
λασμένων, ἀλλὰ μὲ τὸ ἰδιαίτερον χρα-
κτηριστικὸν τούτων ἦτοι σωματικῶς.
Οὐχ ἦττον, παρὰ τὸν ἐαυτῆς διακκῆ
πόθον, ἡ ἡμετέρα χαρίεσσα ἡρώς μάτην
ἀνεζήτει, διότι οὐδὲν ἐφεύρισκε πραγ-
ματοποιήσιμον, ὡς θέλουσα συγχρόνως,
ὅπως ἡ πληρεστέρα ἡ ἐκδικησις, νὰ μένῃ
ἄγνωστος ἡ μέλλουσα νὰ κατευθύνῃ τὰ
κτυπήματα χεῖρ. Ἀπηλπισμένη δ' ὅτι
οὐδὲν ἄξιον ἐαυτῆς ἠδύνατο νὰ ἐφεύρη,
θὰ ἐταπεινούτο ἴσως, προσφεύγουσα εἰς
κοινὸν μέσον ἐκδικήσεως, ὅτε διεσπάρη
εἰς Μόσχαν ἡ φήμη, ὅτι ὁ Τζάρος ἐβασ-
νίζετο φρικωδῶς ὑπὸ τῆς ποδολγίας καὶ
ὅτι οἱ ἱατροὶ αὐτοῦ εἶχον δηλώσει ὅτι
οὐδὲν ἐγίνωσκον θεραπευτικὸν μέσον, ὅτι δ'
ὁ πάσχων ὑπέσχετο μεγάλας ἀμοιβὰς καὶ
τιμὰς πρὸς ἐκείνον, ὅστις, ἱατρός ἢ μή, βοί-
αρος ἢ χωρικός, ἤθελε δυνήθῃ νὰ τὸν ἀπαλ-
λάξῃ τοῦ κατὰ τὸν νόμον αὐτὸν δεινοῦ.

Ἦτο ἡμέρα πέμπτη, ἡ δὲ συνήθης μα-
στίγωσις εἶχεν ἐκτελεσθῇ, πρὸς μεγίστην
ἀγαλλίασιν τοῦ Δημητρίου, ὅτε ἡ Ναδείνα
ἔμαθε τὴν εἰδησιν. Παραχρῆμα ἔλαβε τὴν
ἀπόφασιν τῆς· μολοντί δ' ἡ παρεχόμενη
αὐτῇ εὐκαιρία δὲν ἱκανοποιεῖ τὰ ὄνειρά
τῆς, οὐχ ἦττον ὅμως ἦτο μέσον ἐκδική-
σεως ἀσύνθητος καὶ ἀσφαλούς.

Ἄνευ μεζονος βραδύτητος, μετέβη εἰς
τὸ ἀνάκτορον καὶ ἠτήσατο ἀκρόασιν παρὰ
τοῦ Τζάρου, λέγουσα, ὅτι ἐκοιμίζεν ἀλάν-
θαστον φάρμακον. Παραχρῆμα ὠδηγήθη

ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ δερματί-
νου ἀνακλίντρον. Ἡ Ναδείνα ἐρρίφθη εἰς
τοὺς πόδας του, λέγουσα:

— Ἄ, κύριε! διατί δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ
σύζυγός σου; αὐριον θὰ ἦσθε βεβαίως τε-
θεραπευμένοι!

Ἐνῶ δ' ὁ Τζάρος ἐθεώρει αὐτὴν ἐκ-
πληκτος, ἐκείνη ἐξηκολούθησε:

— Ναί, κύριε, αὐτὸς γνωρίζει ταχὺ
καὶ ἀσφαλές φάρμακον κατὰ τῆς ποδολ-
γίας· μόλις πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν θεράπευσεν
ἕνα δούλόν μου. τὸν ὅποιον ἔφερον μαζύ
μου καὶ ὅστις δύναται νὰ βεβαιώσῃ τοὺς
λόγους μου. Ἀλλὰ, κύριε, ὁ Δημήτριος
Παύλοβιτς ἀξιοῖ ὅτι θὰ εἶναι εὐτύχημα
διὰ τὴν Ῥωσίαν ὁ θάνατός σας καὶ ἐπο-
μένως ἀρνεῖται ἀπολύτως νὰ σᾶς φέρῃ τὸ
θαυμασίον φάρμακόν του.

Ὁ Τζάρος ἐξεπλάγη μεγάλως, πλὴν,
εἰθισμένος νὰ παρέχῃ ὀλίγην πίστιν εἰς
τοὺς ὑπηκόους του, διέταξε τὴν σύλληψιν
τῆς Ναδείνας καὶ συγχρόνως ἔστειλε νὰ
φέρωσι τὸν Ἰάρεφ.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ἡμέ-
τερος βοῖαρος ἀφυνίξετο καὶ ἐσκέπτετο,
ὅτε αἱ σκέψεις αὐτοῦ διεκόπησαν ὑπὸ τῆς
ἀφίξεως τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Τζάρου.
οἵτινες, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξηγήσεως καὶ
χωρὶς νὰ δώσωσιν αὐτῷ καιρὸν νὰ συνέλθῃ
ἐκ τῆς αἰφνιδίως ταραχῆς, ἔσυρον αὐτὸν
ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος.

— Τὸ φάρμακον! τὸ φάρμακον! ἀνε-
κράξεν ὁ Τζάρος, μόλις ἰδὼν αὐτόν, τὸ
φάρμακον, ἄλλως διατάσσω καὶ σὲ μα-
στιγώνουν.

Ὁ Δημήτριος ἀπέμεινεν ἐννεός, ἀγνοῶν
τί ν' ἀποκριθῇ.

— Δὲν μ' ἐννοεῖς; ἄθλιον τέρας, ὅστις,
δυνάμενος νὰ θεραπεύσῃ τὸν κύριόν σου,
θέλει ν' ἀφήσῃ αὐτόν ν' ἀποθάνῃ!

Ἐπειδὴ δ' ὁ Ἰάρεφ δὲν ἡνόει, οὐδ' ἡ-
δύνατο ν' ἀντιληφθῇ περὶ τίνος ἐπρόκειτο
καὶ ν' ἀπαντήσῃ, εἰς ἕν νεῦμα τοῦ Τζάρου,
τὸν ἐμαστιγώσαν μέχρις αἵματος
καὶ ἀκολουθῶς καθεῖρξαν αὐτόν. Ἐκεῖ ὁ
δυστυχὴς βοῖαρος ἐσκέφθη καὶ ἀνεζήτησεν
ἐξηγήσιν τῶν συμβάντων αὐτῷ. Αἴφνης,
χωρὶς οὐδὲν νὰ συγχάξῃ σαφεῖς ἢ πιθ-
κόν, ἐξ ὁρμεμφύτου ἀνεφώνησεν:

— Ἄ! θὰ εἶναι ἡ σύζυγός μου!

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, προσήλθεν εἰς
τὴν εἰρκτὴν ἱατρός τις τοῦ Τζάρου, προσ-
παθὼν νὰ πρᾶξῃ τὸν βοῖαρον καὶ νὰ τῷ
ἐξηγήσῃ τί παρ' αὐτοῦ ἐζητεῖτο.

— Ἀλλὰ τότε ἀπωλέσθην, ἐψιθύρισεν
ὁ Δημήτριος, ὀρούμενος. Οὐδὲν ποτε ἐδι-
δάχθην, πολὺ δ' ὀλιγώτερον τὴν ἱατρικὴν...
Ἄ! ἀθλίξι γυναι! μετ' ὀργῆς δ' ἔτεινε
τοὺς βραχίονας.

Ἐν ἡ Ναδείνα ἔβλεπεν αὐτόν εἰς ἐ-
κείνην τὴν στάσιν, ἐφ' ὅσον ἂν ἦτο δύσκο-
λος νὰ εὐχαρισθῇ, ἤθελεν αἰσθανθῇ σιγ-
μὴν τινὰ ἱκανοποιήσεως· πλὴν ἐκείνη ἐπί-
σης διελογίζετο ἐν τῇ φυλακῇ τὸ ἀποτέ-
λεσμα τῆς ἐπιχειρήσεώς της καὶ ἐφοβεῖτο
μέγα τι δεινόν.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ Τζάρος ἐκάλεσε παρ'
ἐαυτῷ τὸν Δημήτριον, ὅστις, δακρύων καὶ
στενάζων, ἠτεῖτο χάριν, λέγων ὅτι ἡ σύ-

ζυγός του ἦτον αἰσχρὸν πλάσμα, τοῦτο δὲ
ἦτο τόσον ἀληθές ὅσον ὁ Θεὸς ὑπῆρχεν εἰς
τὸν οὐρανὸν καὶ ὁ Τζάρος ἦτο μέγας. Πλὴν,
ἡ αἵτησίς του τῷ προσεπόρισε μόνον πεντή-
κοντα ῥαβδισμούς καὶ τὴν εἰρκτὴν. Ἐπὶ
δεκαπέντε συνεχεῖς ἡμέρας, ὁ Δημήτριος
ὑπεβλήθη εἰς τὴν τιμωρίαν ταύτην, ἐνῶ
ἡ σύζυγός του, ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ τῆς
δευτέρας ἡμέρας, ἐπεσκέπτετο αὐτὸν μεθ'
ἐκάστην ἐκτέλεσιν, ἀπευθύνουσα αὐτῷ
μελιρρότους λόγους καὶ παρέχουσα αὐτῷ
πραμυθητικὰς θωπείας, αἵτινες ἐξήγει-
ρον εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν ὀργὴν τοῦ
βοῖαρου καὶ ἤθελεν καταστήσει αὐτὸν
πράφρονα, ἐν ἡ ἐλαχίστη ἀνάπτυξις
τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἠδύνατο νὰ κατα-
στήσῃ αὐτὸν ἐπιδεκτικὸν τῆς νόσου
ταύτης τῶν εὐφυνῶν ἀνθρώπων. Αἱ καθη-
μεριναὶ παραινέσεις, ἡ στοργή, ἡ ὑπομονή,
μεθ' ἧς ἡ Ναδείνα περιεποιεῖτο τὸν σύ-
ζυγόν της καὶ ἡ πρᾶξις, μετὰ τῆς ὁ-
ποίας ἀπεδέχετο τὴν κτηνώδη ὀργὴν καὶ
τὰς ἀποτόμους ἐπιπλήξεις αὐτοῦ εἵλκυον
ἐπ' αὐτὴν τὴν εὐνοίαν τοῦ Τζάρου καὶ
τῆς αὐλῆς του εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστ'
ἐχορηγήθη αὐτῇ σύνταξις πεντήκοντα ῥου-
βλίων, τῶν ὁποίων εἰσέπραξεν ἀμέσως τὸ
πρῶτον τέταρτον εἰς ἐντύπους δορὰς
ἱκτιδός.

Ὁ Δημήτριος Παύλοβιτς Ἰάρεφ, χάρις
εἰς τὴν ἐγχείρισιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ἀ-
πελπιστικῆς ἀκριβείας ὑπεβάλλετο δις τῆς
ἡμέρας, μᾶλλον δ' ἴσως ἐνεκα τῶν παρα-
φορῶν τῆς ἀρρήτου ὀργῆς, ἦν ἐξήγειρον
αἱ προκλήσεις τῆς συζύγου του, εἶχε κα-
ταστήσει κίτρινος καὶ ἰσχνός, ὥστε νὰ
ἐμποιῇ φόβον, ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον,
ὅτε, νύκτᾳ τινι, καθ' ἣν ἦτο ἡσυχώτερος
ἢ συνήθως—ἡ σύζυγός του δὲν εἶχεν ἐπι-
σκεφθῇ αὐτόν ἀφ' ἐσπέρας—ἐσκέφθη, ὅτι,
ἐν δὲν ὑπῆρχε μέσον ν' ἀπαλλαγῇ τῆς
θέσεως ἐκείνης, οὐχ' ἦσσαν ἠδύνατο νὰ
δοκιμάσῃ, ἔστω μὲ κίνδυνον νὰ φονευθῇ
ὑπὸ τοῦ Τζάρου. Ὅτε, λοιπόν, πρὸ τῆς
ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰρ-
κτὴν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ δήμιος, εἶπεν
αὐτοῖς:

— Ἐστω, συνζινῶ νὰ σώσω τὸν Τζάρον.

Εἰς τὰ ἀνάκτορα τότε ὑπῆρξε μεγάλη
κίνησις· ὀδηγοῦσιν ἐντὸς ὠραίου θαλάμου
τὸν ἡμέτερον βοῖαρον, πληροῦσιν αὐτόν
φιλοφρονήσεων καὶ προσμένουσι τὰς δια-
ταγὰς του. Οὗτος ἀποστέλλει ἕνα ἀπε-
σταλμένον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀκκα, ἕ-
τερον εἰς τὰς τοῦ Βόλγα καὶ τρίτον εἰς
τὸ δάσος Ἰσένα, ὅπως συλλέξωσι καὶ φέρω-
σιν αὐτῷ βοτάνης τινὰς, φυομένας εἰς ἐκείνην
τὰ μέρη. Προσκομισθεῖσιν τῶν βοτανῶν,
ἠτοιμάσε δι' αὐτῶν ἔγχυμα καὶ παρηγγεῖλε
λουτρὸν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν Τζάρον, ὅστις, μετὰ
τὸ πρῶτον τοιοῦτο, αἰσθανθεὶς ἀνακούφι-
σιν τινὰ ἐκ τῶν ἀλγηδόνων, πρῶτον μὲν
διέταξε νὰ ῥαβδίσει τὸν νέον ἱατρὸν,
διότι ἐπὶ τοσοῦτον ἐβράδυεν νὰ τὸν θερα-
πεύσῃ, εἰτα δ' ἀπέστειλεν αὐτῷ ἄφθονα
δῶρα πρὸς ἀμοιβὴν τῆς εὐεργεσίας.

Τῆς προσβολῆς τῆς νόσου διεληθούσης

τὸ σπᾶδίον της, διότι περὶ τῶν θεραπει-
τικῶν ιδιοτήτων τῶν βοτανῶν ἐκεῖνων,
ὕμεις, ἀνγκυῶσται, γινώσκετε πλείονα τοῦ
Δημητρίου, ἐντὸς ἡττοῦς χρονικοῦ δια-
στήματος ἐβδομάδος, καθ' ὃ ἐποιεῖτο χρῆ-
σιν τῶν λουτρῶν, ὁ σεπτὸς ἀσθενὴς ἐθε-
ραπεύθη ἐντελῶς, ὁ δὲ Ἰάκρινος ἐπανήλθεν
ὑπὸ τὴν οἰκιακὴν του στέγην, φέρων τὸν
τίτλον πρῶτου ἐπιτίμου ἱατροῦ τοῦ Τζάρου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε τὸ
πρῶτον ἐπανεῖδε τὴν Ναδαῖναν, ἡσθάνθη
ἀκατάσχετον ἀνάγκην νὰ στραγγάλισῃ
αὐτήν. Πλὴν ἀκολουθῶς ἐσκέφθη, ὅτι, ἐὰν
ἀπετύγχανεν, ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ καθ'
ἐαυτοῦ νέας ἐνοχλήσεις καὶ ὡς ἄνθρωπος,
γενόμενος συνετὸς ἐκ πείρας, ἐσκέφθη, ὅτι
προτιμότερον ἦτο νὰ ἦναι ἀγαθὸς καὶ νὰ
συγχωρήσῃ.

Τοῦ λοιποῦ, προσθέτουσι τὰ χρονικά, οἱ
δύο παραδειγματικοὶ σύζυγοι ἐβίωσαν εὐ-
τυχεῖς, πλούσιοι, ἀγαπώμενοι ὑπὸ τοῦ κυ-
ριάρχου των, σεβόμενοι ὑπὸ τῶν αὐλικῶν
καὶ ὑπὸ πάντων τιμώμενοι. Δ*

Ο ΤΕΤΡΑΠΟΥΣ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΣ

Ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον κυριεύσει τὸ Γι-
βραλτάρ, οἱ Ἰσπανοὶ προσεπάθουν ν' ἀνα-
κτήσωσιν αὐτό· τούτου ἕνεκεν οἱ Ἀγγλοὶ,
φοβούμενοι ἐπίθεσιν ἐξ ἀπροόπτου, ἦσαν
ἄγρυπνοι καὶ ἔθνηκαν φρουρὰς πανταχοῦ.
Εἰς στρατιώτης φρουρῶν μακρὰν τῶν τει-
χῶν, εἶχε φέρεῖ μεθ' ἐαυτοῦ τὸ δεῖπνόν του
ἐντὸς ἐπιμήκους πηλίνου ἀγγείου, καὶ τὸ
ἔκρυψε μεταξὺ τῶν θάμνων, καθὼς φοβούμε-
νος ἀπροόπτου ἐπίθεσιν τοσοῦτον κατὰ τοῦ
φαγητοῦ του ὅσον καὶ κατὰ τοῦ φρουρίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πῆνξ, ζητῶν νὰ
φάγῃ τι, διότι ἦτο νῆστις ἀπὸ δύο ἡμε-
ρῶν, ὡσφράνθη τὸ φαγητόν, ὑπὸ τῆς ὁσμῆς
δ' ὀδηγούμενος διευθύνεται εἰς τοὺς θά-
μνους, ἔνθα ἀνακαλύπτει τὸ εὐλογημένον
ἀγγεῖον. Πάραυτα χώνει τὴν ρίνα ἐντὸς
αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ στόμιον εἶναι ὀλί-
γον στενόν, μόλις χωρεῖ τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγ-
χους αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἀγγείου. Ἐρεθιζό-
μενος ὁμως ὑπὸ τῆς πείνης, καταβάλλει
μεγάλας προσπάθειας, ὡθεῖ, ὡθεῖ τοσοῦ-
τον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐπὶ τέλους εἰσέρχεται
εἰς τὸ δοχεῖον ὁλόκληρος ἡ κεφαλὴ του,
καίτοι ὀλίγον ξεσχισθεῖσα. Τέλος ὁ λαί-
μαργος, κύριος τῆς θέσεως, καταδροχθίζει
ἐντὸς στιγμῆς τὰ πάντα, φασόλια, γεώ-
μηλα, δαυκία κ.λ.π. Ἀφοῦ ἔγλυψε καλῶς
τὸ χυλῶδες ἐσωτερικόν τοῦ ἀγγείου ἐσκέ-
φθη ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ τότε παρουσιάσθη
νέα δυσκολία μεῖζων τῆς πρώτης· ἡ κε-
φαλὴ εἶχε μὲν εἰσέλθει μετὰ κόπου, ἀλλ'
ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ. Μετὰ τινὰς ἀ-
νωφελεῖς προσπάθειάς ὁ ἥρως ἡμῶν ἠναγ-
κάσθη ν' ἀποσυρθῇ φορῶν τὸν ἀλλόκοτον
ἐκεῖνον πῖλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ
του ἐκρύπτοντο, ὀρθίος ὡπισθοβάτει καὶ
συνέκρουε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ στρατιώτης ἐ-
ξηκολούθει φρουρῶν. Ἠρίθμει πᾶν τέταρ-
τον τῆς ὥρας, καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι μετ'

ὀλίγον θὰ τὸν ἀντικαθίστων καὶ θὰ ἦτο
τέλος ἐλεύθερος νὰ δειπνήσῃ. Μέχρι τῆς
στιγμῆς ἐκείνης τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς,
διότι οὐδὲν εἶχεν διαταράξει τὴν σιγὴν
τῆς νυκτός. Ἀλλ' αἰφνης νομίζει ὅτι ἀ-
κούει παράδοξον θόρυβον ἐγγὺς αὐτοῦ. Ἰ-
σταται, ἀκροᾶται καὶ ἀκούει ταραχὴν ἐν-
τὸς τῶν θάμνων καὶ ἐπιτρίφεις λίθων, ὥσει
ἐβόδιζε τις μὲ βῆμα ἀβέβαιον ἐπὶ τῶν
βράχων. Ἐκπλαγεὶς ζητεῖ νὰ διακρίνῃ εἰς
τὸ σκότος τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἄτομον
τὸ προξενούν τὸν θόρυβον. Αἰφνης διακρί-
νει ἀμυδρῶς ἐν ὧν βαδίζον ψηλαφητεῖ,
καὶ τὸ ὅποσον ἐφόρει μακρὸν πῖλον.

— Τίς εἶ! κράζει στεντορεῖα τῇ φωνῇ.
Ἀλλὰ τὸ φάσμα ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ
φεύγει καὶ ἐξαφανίζεται.

Οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ὅτι εἶναι ἐχ-
θρὸς· θὰ προσβάλλουν ἐξ ἀπροόπτου τὸ
φρούριον. Πάραυτα ἐκβάλλει τὴν κραυγὴν
τοῦ κινδύνου, καὶ σκοπεύων ταχαιῶς τὸν
στρατιώτην, τὸν ὅποιον ἐνόμισεν ὅτι εἶδε,
πυροβολεῖ.

Πρὸς τὸ σύνθημα τοῦτο πάντες ἐξεγεί-
ρονται· οἱ φρουροὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὴν
κραυγὴν, οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶται ἀρπάζουσι
τὰ ὅπλα, ἐντὸς δὲ μιᾶς στιγμῆς ἅπασα
ἡ φρουρὰ εὐρίσκειται ἐπὶ ποδός. Διευθύνε-
ται ἐν σπουδῇ εἰς τὸ μέρος ἐξ οὗ προῆλθεν
ἡ κραυγὴ, ὁ δὲ φρουρὸς δεικνύει διὰ τοῦ
δακτύλου τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εἶδεν ἐμφανι-
σθέντα τὸν νυκτερινὸν πρόσκοπον.

— Εἶναι γρεναδιέρος, εἶπε, τὸν ἀνε-
γνώρισα ἀπὸ τὸ κράνος του.

Ζητοῦσι τὸν γρεναδιέρον, διατρέχουσι
τοὺς βράχους, ἀλλ' οὐδὲν ἀνακαλύπτουσιν.
Αἰφνης εἰς στρατιώτης πυροβολεῖ κράζων·

— Νά τος!

Καὶ πραγματικῶς, βλέπουσι τὸν φυ-
γάδα τρέχοντα, πηδῶντα, κυδιστίζοντα
καὶ διασκελίζοντα τοὺς βράχους.

Πάραυτα, πάντων τὰ τυφέκια διευθύ-
νονται κατ' αὐτοῦ καὶ ἑκατὸν πυροβολισμοὶ
ἀντηχοῦσι ταυτοχρόνως Εἴτα, οὐδὲν πλέον.
Προχωροῦσι τότε μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ μέ-
ρος εἰς ὃ ἐξηφανίσθη ὁ μυσηριώδης ἐχθρὸς.

— Προφυλαχθῆτε! λέγουσιν οἱ μὲν, εἰς
τὰ πέραξ κρύπτεται ὁλόκληρος λόχος, ἴσως
ἕνα σύνταγμα.

— Ἐμπρός! κράζουσιν οἱ γενναϊότεροι.

Καὶ ἡ φρουρὰ προχωρεῖ μὲ γραμμάς
συνεσφιγμένας, μὲ λόγχας προτεταμένας,
ἀβεβαία καὶ ἀνήσυχος.

— Προσέξετε! κράζει αἰφνης εἰς στρα-
τιώτης ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν, ἰδὼν τὸ
κινούμενον εἰς τὸ σκότος.

Πάντες σκοπεύουσιν.

Ἀλλ' οὐδεὶς Ἰσπανός, οὐδεὶς ἐχθρὸς
ἐμφανίζεται.

— Προσοχή! κράζει ὁ ἀρχηγός.

Προχωροῦσι πάντοτε, πλησιάζουσι, φθά-
νουσιν εἰς τὸ μέρος ἐνθα πρᾶγμα τι ἐκινεῖτο
πάντοτε, καὶ εὐρίσκουσι τέλος... τὸν πῖ-
λόν του ὅστις, ἔχων συντετριμένον τὸν ἕνα
πόδα ἐπροσπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ παρα-
δόξου καλύμματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον μόνον
εἶχε πτοήσῃ ὅλον τὸν ἀγγλικὸν στρατόν.

Β.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Τὰ τόσον ἐν χρήσει ἐπισκεπτήρια δὲν
εἶναι νέα, οὐδ' εὐρωπαϊκὴ ἐφεύρεσις.

Ὑπῆρχον ἐν Κίνα πρὸ 1200 ἐτῶν, ἐνῷ
ἐν Γαλλίᾳ ἡ χρῆσις αὐτῶν διεδόθη μόνον
κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα.

Πλὴν οὐδεμίαν σχέσιν ὑπάρχει μεταξὺ
τῶν σινικῶν ἐπισκεπτηρίων καὶ τῶν παρ'
ἡμῖν ἐν χρήσει μικρῶν ὀρθογωνίων παραλ-
ληλογράμμων τεμαχίων χαρτονίου.

Ἐν Κίνα τὰ ἐπισκεπτήρια εἶναι, ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ, εἶδος πίνακος, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι
κεχαραγμένα πληθὺς ἀσυναρτήτων πρὸς
ἄλληλα σχημάτων, ἐχόντων τὴν ἀξίωσιν,
ὅτι ἐκφράζουσι πᾶσαν εὐχὴν πρὸς ὃν τὸ
ἐπισκεπτήριον ἀπευθύνεται.

Κατὰ δὲ παράδοξον συνήθειαν, τὸ μέ-
γεθος τοῦ ἐπισκεπτηρίου δέον νὰ ἦναι ἀ-
νάλογον πρὸς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ σέβας,
τὸ ὅποιον ὁ ἐπιστέλλων τρέφει πρὸς τὸν
λαμβάνοντα.

Κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταε-
τηρίδα, Ἀγγλος πρεσβευτὴς ἐν Πεκίνῳ
ἔλαβεν ὑπὸ τῆς Σινικῆς Κυβερνήσεως ἐπι-
σκεπτήριον μήκους δέκα καὶ ὀκτὼ ποδῶν,
τὸ ὅποιον ἔφερον ἐξ ἀνδρες.

Οἱ καλλιτέχναι ὑπῆρξαν καὶ θέλουσιν
εἶναι πάντοτε ἰδιότροποι καὶ πρωτότυποι.
Ἐὰν ἡμεῖς οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, με-
ταβάντες εἰς ἐπίσκεψιν φίλου, δὲν εὐρωμεν
αὐτόν, γράφομεν τὸ ὄνομα ἡμῶν ἢ ἀφί-
νομεν τὸ ἐπισκεπτήριόν μας.

Οἱ ἔξοχοι καλλιτέχναι ὁμως ἔχουσιν
ἐπισκεπτήρια διάφορα.

Ὁ Ἀπελλῆς, μεταβὰς εἰς τὸ σπουδα-
στήριον τοῦ Πραξιτέλους, ἀπόντος αὐτοῦ,
δὲν ἔγραψε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἔσυρεν ἐπὶ
τῆς ἀπὸ τοῦ τρίποδος ἡρτημένης εἰκόνας
γραμμὴν τόσῃ λεπτὴν, ὥστε ὁ Πραξιτέ-
λης ἐπανελθὼν, ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῇ τὴν
χειρὰ τοῦ Ἀπελλοῦ κάλλιον τῆς ὑπογρα-
φῆς αὐτοῦ.

Εἰς ἐποχὴν πολὺ ἐγγυτέραν ἡμῖν, ὁ
Δανιὴλ ἐκ Βολτέρρας ἔγραψεν εἰς τὴν Φαρ-
νείζιαν—τὸ ἐν Ῥώμῃ περιφημὸν μέγα-
ρον—τὰς διασήμους εἰκόνας αὐτοῦ τῆς
Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Μεδοῦσης.

Ἡμέραν τινά, ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος, ἐπι-
θυμήσας νὰ ἴδῃ τὸν μαθητὴν του, μεταβαί-
νει ἐκεῖ, μὴ εὐρὼν δ' αὐτόν, ἀφίνει δείγμα
τῆς ἐπισκέψεώς του, σχεδιάζων ὑψηλὴν δι'
ἀνθρακος κεφαλὴν κολοσσιᾶν διὰστάσεων.

Ὁ Δανιὴλ, ἐπιστρέψας, ἔμεινεν ἐνεὸς
ἐνώπιον τοῦ ἀγρίου προσώπου. Τίς ὁμως
θὰ ἐτόλμα νὰ διαγράψῃ τὸ ἔργον τοῦ Μι-
χαὴλ Ἀγγέλου; Αὕτη ἡ κεφαλὴ εὐρίσκε-
ται ἀκόμη ἐκεῖ, θαυμαζομένη ὑπὸ πάντων
τῶν ἐπισκεπτῶν, ἐφ' ἐνὸς τῶν τοίχων τοῦ
πρὸς τὸν κῆπον ἰσογείου δωματίου τοῦ
καλλιτεχνικοῦ κειμηλίου, ὅποιον εἶναι τὸ
μέγαρον τῆς Φαρνείζιας.

Ἡ δι' ἀνθρακος ἐσχεδιασμένη κεφαλὴ
θεωρεῖται ὡς προσωπογραφία τοῦ Καρόλου
Μάγνου τὸ δὲ στιγμιαῖον ἔργον θαυμασιὰς
χειρὸς θέλει προκαλεῖ τοὺς αἰῶνας. Δ*